

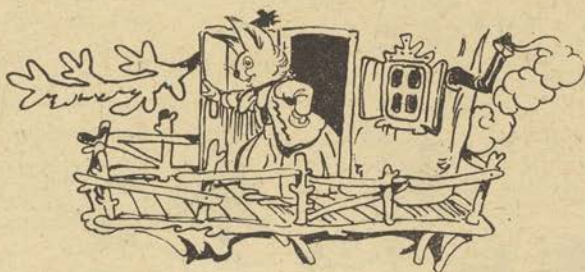
Баба започна да ме облича. Дебели вълнени чорапи, топли ръкавици, шушонки на краката, дебело палто и шапка. Аз бях готова за път, цяла светнала от радост. Улових татко за ръка и тръгнахме към Дунава. Когато стигнахме на брега и погледнах, пред нас се откри чудна гледка. Дунава блесна пред очите ми със своята чудна красота. Две редици хора се чернееха и от далече изглеждаха като мравки. Едни отиваха, други се връщаха по гладкия лед, който блестеше като сребърно огледало на слънцето.

От начало аз се страхувах да стъпя на леда и се държах здраво за ръката на татко. Но скоро се престраших и започнах дори да се плъзгам по гладката като огледало пързалка. По леда ни настигаха хора качени на шейни. Други се пързалияха като мене, а много-много вървяха, цели върволици. Момчета и момичета се пързалияха с кънки, завиваха назад, спускаха се напред. Беше весело, много весело. И с игри стигнахме насрещния бряг на Дунава, край Гюргево, малко ромънско градче.

След малка почивка, почнахме да се връщаме назад.

Смрачи се. Нашият Русе потъваше във вечерната дрезгавина. Осветените му прозорци ни гледаха като живи очи и ми говореха, че скоро ме чака почивка и топъл чай до горещата печка.

Мара Бракалова

КАТЕРИЧКА

На зелената борика
катеричка тананика:
— Духай, духай, дядо Мраз,
имам си храница аз!

Цяло лято се трудих,
гъбички си насуших,
орехчета, сладък грах
и къпини си събрах.

Нека пука скреж и лед,
къщичката си навред
с меки черджици постлах,
от студа не ме е страх!

Като ходех за дръвца,
смееше ми се Лисан,
а пък вижте го сега:
зъзне във студа голям!

Весла Паспалеева